

Sy-li spěwat,
Pilnje džělat,
Strowja će
Swójbny staŕok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosk,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kíž Bóh poda,
Wokřew čé. P.

• Sserbske njedželske kopjeno. •

Wudawa so kóždý šobotu w Smolerjez knihicizšćejni a płaczi šchtworčlětnje 5.— hr. i portom 6.— hr.

18. njedžela po šwjatej Trojizy.

Sebr. 38—11, 6.

Dženka klinczi po wšěch Sserbach mjeno jeneho naschich minjonych wulkih wótczinow: mjeno šlawneho **baŕnika Sandrija Sejlerja**, něhduskeho Łajowškeho fararja. Mh jeho 50-letny wopomnienski šmjertny džěń šwjeciziny. 15. oktobra 1872 Bóh šerjes tuteho šwjateho wotrocžka po požohnowanym žiwjenju a škutkowanju i čzichej, milej šmjerczu bjes čzěžeje abo došheje šhorosče k šebi wša do šwjateho njebjeskeho raja. Njetrechi šo i tym rjenje, šo w dženknišim tekšće wo Enochu šklyšimy, šo „bu špšedženy, šo by šmjercze njewohlada!“ A hdyž wo Abelu rěka, šo „špšes tu šamu (šwjatu wěru) wón hiščeže rěči, hač runje wumrjel je“, — Sejler tež hiščeže rěči, hač runje tych, kiž šu jeho po wobliczu snali, i kóždym letom mjenje bowa, rěči hiščeže dženska k nam w šwjatich špišach.

Tu njeje měštna, wobšěrnjšeho rošestajecž, ščto wón je šwjatimi špiškami nam je šawostajil. Wón je, šam ludowy šyn, mištršy šo na to wuštał, je šwjatimi pěšnjemi ludej i duške a do duške špěwacž, taš so je wjele hróncžkow a rymow powščitkowne duchowne wobšedženštwó. Ščtožkuliž móže nam wutrobu pohnuwacž wot kolebki hač k maram, wot nalěčža hač šašo do nalěčža, we wješelu a šrudobje, w mladosčzi a štarobje, ša wšcho je jeho bohaty duch prawe šłowa namakał, a jeho mlódschi špšeczel škozor je jako wobšnadženy hudžbnik jo do šynkow štajil. Nješnadne porješšćenje, wobohacženje a pošběhnenje šerbskeho žiwjenja je, ša čzož mamy šo jemu do wěčnosče džakowacž. Ščtož i tuteho žórka čzěpamy, je šama jašna, čzišta, wofšewjaza woda, a njemóže ničžo hinašče bweč. Ššchetož wón bě, kač

šměny špšedženi bweč, muž štroweje a žiweje wěry; a dobry ščtom njemóže šte plody špšinjescž.

Tajzy běchu i žyla **wótzajo**, wjednižy a šbudžerjo šerbskeho naroda. Žaneho jeničžkeho mjes nimi njenadeńdžesč, kiž by žu šemu duchej njewěry šo podał. Derje ludej, kiž ma wěrijach ššesčizjanow ša šwjatich duchownych wjednikow! Ščtož je po Božim dopuščenju hewak našchemu ludej wšate abo šapowjedžene, to je šo jemu na to waschne a na tón boš šašo bohacze narunalo. Šsnadž směja druge ludy junu špšed šwjatim wěčnym šudnikom kač šruh šamotwenja i tym, šo wot šwjatich šebi wušwolnych wjednikow ničžo hinašče nješju nawušli, — Sserb, šaczišnje-li šwjatich wótzow wěru a šwěru, běha-li ša žušm, šo njebudže móž wurěčecž ani wuwinowacž. „Mh nješmny wot tych, kiž wotšupja a šatamani budža, ale wot tych, kiž wěry a dušku wumóža“. Šš, mh nješmny wot tych ani nješšuchamny do nich, hižo tehodla niž, dofelž našche čželo a krej nješju.

Šta to wšchał šo wěšče tež šwj. šapšchtoł měri. Wón špšmina na wulku šyhu rycerjow wěry w štarým šlubje wot Abela a Enocha šem, šo by dopořašal, kaš je jich ščžepšiwosč a wobštajna šwěrnosč wuškadžala i jich praweje, žiweje wěry. Čžile šmužiczi šemrjeczi šu šlubjenje Bože jenož i našdala wohladałi, ale w šwjatej wěry šu šo jich tweržže džerželi, kač bweč jich dopjelnjenje hižo měli a wužitwali, šu njebjeskeje domišny šebi žadali a we wščem se šwjatim Bohom šo tróšchowali. Ščto wot to, šo po čžele a škwi našchi wótzajo nješju! Ššesčizjanštwó je tola prawy Šsrael po duchu; a tuž šu tola našchi přjedownižy a wjednižy, a na jich špšikadže móžemy derje špšnacž, kaš nušna, móžna a šbožna je wěra.

Kaš nušna wěra je! „Wjes wěry móžno njeje, Bohu šo

spodobacž". Možno drje je, bjes njeje ho ludžom spodoba; nje-mało kamo jich je, kiž bychu w swojim sašlepjenju najradšeho wěru se wšchēm, sčtož jej služu, wutupili a wutorjenili. Ale možno njeje, bjes njeje ho Bohu spodobacž. A sčto potom? Hodži ho něsčto hóršče myšlicž, hacž to? Haj hdy by wón da- lošo wot naž byt a ty a ja ničžo s nim činičž njeměloj, dha mohlo hicž. Nětk pač kmy stworjeni kaž wot njeho tač tež k nje- mu, a našča dušča je njepokojna we naž, doniž we nim nje- wotpocžuje, a junu dyrbinu ho wšchitž psched jeho šudnym sto- lom sjewicž a s jeho wšchomóžneje ruki bracž kwoj wěczny wošud, — a tuž dyrbi byčž žalostna wěz, ho jemu njespodobacž. Rainje, hdže chzešch ho psched nim wukhowacž? S ty Jonako, hdže chzešch jemu wucžefnyčž? Sčto Luthera sa jeho mlode lěta nimale ke kromje sadwělowanja pschitwjedže, so blědnješče a hinješče, bóle na morneho hacž na žiweho podobny? To bě styšne praschenje: Sčto dyrbiu sapocžecž, so hnadneho Boha dóstanu? Abo sčtož by to kame bylo, so Bože spodobanje do- budu? Sčate je, so je profetowe kłowo: „Prawy budže s wěry žiwy“ sa Luthera kwočta hwěsda bylo, kotraž je jemu wupucž s nožy jeho helsteho njeměra pokasala. A na tajke waschnje wón ho sežini Boži wuimoleny grat, powolany, tu wulku wěrnoscž jako klucž k srosymjenju žyłego ewangelija na kwočznik postajicž, so čłowjek prawy budže bjese sakonja skutkow, jeno psches wěru! Jenož psches wěru! Bšchi tym dyrbi wostacž našče dla a Bože dla! Naschedla. Hdy by hinač bylo, hdy by nawopat placžilo: bjes wěry, jeno psches skutki, — sčto by s nami bylo! Sčto dha by hdy wjedžit, hacž je dočž dobrých skutkow dokonjat! A hdže čžyl je swojimi šlymi skutkami? Čžyl-li wotměricž a wotwa- žicž woboje, čžeho drje by wjazny bylo, šleho abo dobreho? Džak budž Bohu, so ho wěra wot naž žada a ničžo dale. Tež Božedla dyrbi temu tač byčž. Najprjedy dyrbi byčž wšcha našča čžezč wusamknjena a potom hagle móže Boža kšwalba kama knježicž. A našch Sbožnik tajku čžezč keč sašlužu, so jeho kmyerčž a čžer- pjenje tón grunt wšchěch ludži sboža je. Wobhladač a pschemyšl kebi wěz, s kotrejež strony chzešch, jene nusne je: wěra, to je džě- čžaze wutrobne kšroble dowěrjenje na Božu hnadu w Khrystu- ku Jesufu! Ale njeje dha tola něsčto na tym, so dyrbi, na kimž Bože spodobanje wotpocžuje, dobre čžiničž? Sso wě, so to dyrbi; dyrbi to se wšchěmi mozanti a s žyfej dušču. A runje k temu: čže jeho wěra najprjedy pošhlincž.

Bšchetož wěra je kaž nusna tač tež možna. Kač možna wona je, widžimy s wjele kłowow našcheho Knjesa, na pschiklad hdyž džesche: Hdy by ty wěricž mohł; temu kiž wěri, ku wšchitke wězy móžne, abo hdyž druhemu pschimoła: Dži twója wěra je čže wustrowika! Kajka možna wona je, praji nam japoschtoske kłowo: Našča wěra je to dobyče, kotraž kwočt je pschewinyla, a wjele druhich. Sčto maju pornjo temu wudawanja njewěrja- znych na kebi, kaž by na wěrye ničžo njebylo! Wěra a wěra wšchaf je dwoje. Komuž jeho wěra ničžo njeje dylit wěz kłow a kmadž hiščeje wěz jasyka, sčtož w kwojej dobročiwnej a s dobom lohkej myšli ho s tym spokoj, sčtož drusy jemu praja, sčtož jenož jwonkownje pschihložuje prawej wucžbje a žaneje próžy nje- naložuje, so by kam rostł a pschiběral w pósnačžu prawdy, tón na kebi tež ničžo nješoni wot možny wěry, ale wostanje, kajkiž je, a sežini ho kowudinowaty, hdyž kwočt wěru hani. Temu na- pschecžimo test s polnym prawom na to čžisčez, so ma wěra byčž wěz smutskowneho sałoženja, dowjedženja a pschedšwědeženja, pschi čžimž wutroba w pschesjenočži s kłowu a je rton wě, čžehodla wěri, a ho kšroble wusnatwa teho, sčtož wěri, a s nut- nym wěštnym dowěrjenjom ho temu podawa, do kotrehož wěri. Tehdy wěra wšchu kwoju móž sjewi. Šrěšchny čłowjek ho sežini wobrocženy kšesčezjan, kiž ho jenož jeneho boji, mjenujžy Boha

s hrěchami rošrudžicž. Škaby ho roškylni, so samóže, sčtož hewal psches wšcho našče jamoženje džě. Šhudy ho wobohacž! so je smyšleny kaž Pawol: Ničžo nimam a wšchaf je wšchitko moje, dokelž je Knjes wšchitkich kłowow mój džěl. Šhory wot- šhori, je-li niž po čžele, dha tola na dušchi. Šrudny ho sa- wjekeli, dokelž je Boža hnadu jeho wulki tróšči. Njeměrnny na- deždže pokoj, bojasny dowěru, spytowany dobyče a mrežazy po- nu nadžiju wěczneho žiwjenja. Šoždemu ho dóstanje, sčtož je jentu trjeba. Š džitwa bóška móž wěry! Šswj. japoschtoske je bylo, jako by wěrjaznych starých byla wulka kyla, husta mročžel, a kaž bychu s wyškosčje dale pohladowali na kwoje duchowne džěči w jeho čžahu. Š nim ku ho pschitowarschili wěrjazny no- weho kłuba, japoschtoljo a ewangelistoj, kwočžy wonka mjes póhanami, kaž doma mjes sabudženym ludom, dušchowpastyrjo a pobožni wucžerjo, stari a mlodži; mjech maju mjeno abo niž. Woni wšchitžy ku wopokasali móž wěry a ku woptowali šbož- nosčž wěry.

Wěra džě je kaž nusna a možna, tač tež šbožna. Šo prawym wšchaf poslednje hižo s džěla w tym leži, so je možna. A tola je dobre, so hiščeje wškebje wusběhowacž. Še džě tež tajkeje wěry, kotraž je jara nješbožna. Šakub psche: Čžercži tež wěrja a rža. Woni wjedža, so Bóh je a prawje budži; ale dla jich stwjerdnjeneje štočže žana móžnota jim njewostanje, Boha ps- tacž, jich žaloscž ho jim hiščeje pschisporja s jich wěru. Bšched tym swarnuj naž kmitny Knjes! Šo tajkeje šbožnosčje pač dawa nam pohladnyčž, sčtož wo starých jow steji pišane: „Psches tu khamu ku čži stari wobkwočdeženje dostali“. Wopacžny pucž je, kebi žadacž: Mjech ho Bóh mi wopokaje a wobkwočdeži, dha čžu wěricž. Šbožni ku wjele bóle, kiž njewidža a wšchaf wěrja. Najprjodžy wěra a potom psches nju wobkwočdeženje a s wob- kwočdeženja a s wobkwočdeženjom prjedywohladanje a prjedy- woptowanje! Neješym tebi rjeknyš, hdy by ty wěrika, ty by tu kražnosčž Božu dyrbjala wohladacž, prajesche Knjes Marcže pschi Lazarušowym rowje. Šo je šbožnosčž hižo joto, hdyž ma tón, kiž ho tam a kem kšabla mjes wěru a mjes njewěru, lutu čžwilu. A kajka hagle budže tamna šbožnosčž, pschihotowana hacž k kmyer- cži šwěrnym! By-li pač ho twojemu Bohu lubilo, twoju wěru prjedy pruhowacž, njewobaraj jemu ani njewostup tehdy, ale špomni na kónž, ke kotremuž ku powolany! Psches kšičž ke křonje!

Njeje žiwjeje wěry kražnosčž wulka? Žane kłowa nješku došahaze, jeje wyšoki kšerlusčy fanoschowacž a jeje kšwalbu po- šbēhowacž. Hdy by ty wěricž mohł! Šuž hoš sa tym a prošch naležnje: **Knježe, dopomhaj mi k tajkej wěrje!** Šamješ.

Šandrij Šejler.

Šunje dženkša, 15. minowza, je ho 50 lět minylo, so je našch šlawny, nješapomnity wótežinz a bašnik Šandrij Šejler we Šasu wumrjel. Šasowška wóšada a našča Macžiza Ššerbška ho pró- žujetej tutón džěš kwočžensžy kwočžicž a tač ho tež hodži, so kebi dženkša tež na tutym měštnje Šejlerjowe žiwjenje psched wocži štajiny a ho praschamy, **sčto je Šejler sa naž a sa našch lud byl?**

Šarodžit je ho 1. maleho rózka 1804 w Ššlonej Šorsčezži we Šičalskej wóšadže jako kym tamnišcheho žiwnosčerja Šana Šejlerja a jeho mandželskeje Šarje. rodž. Ššerkez. Ššwoje přě- nje rošwucžowanje dósta w Ššlborežanskej wješnej wucžerji wot tehdyšcheho wucžerja Ššmocha; a potom, hdyž jako wucžomž Ššulcowjellowskeje wucžernje do Ššudychina na pacžeršku wucžbu kšodžešče, ššosna tehdyšchi farat Ššička jeho wulke a wubjerne **duchowne dary** a starasche ho sa to, so by mašy Ššandrij šškladnosčž měš, do Ššudychina na **ššgymnasij pschicž**. Šam hacž do lěta

Handrija Sejlerja, Lasowskeho žohnowaneho Sserba,

— k 50lětnym žmjertninam, džen 15. winowza 1922,

podat farat emr. M. Urban s Khróstawy.

Glóh: „Njedudž sparna, moja duscha!“ r.

Handrij Sejlet žohnowany
Sserbow ryczet wostawa;
k službje běšče powołany
sa žwój lud bjes pschěstacza.
— Za njón woprowasche wscho,
šchtož šo jemu dostalo
běšče s Boha bohateho,
kiž je wuhotował jeho.

*
A do powołanja stajit
jeho šej je šwójateho,
šo by Sserbow šbožo hajit
pošwjeszujó k službje šo:
Evangelij přědawacž,
Sserbam dary podawacž,
kiž jich jenat šwješeluja
a najšlubšcho špokojuja. —

*
Nabožinu žiwu plodžit
je do duschow pobožny
pastyr, kiž je Sserbow wozžit
šwójich k šbožu šbožowny.
Jeho štkowanje wscho
pschězo škožowasche šo
na to, šo by pschisporjala
Boža šo a Sserbow šlawo.

*
Dary běšče krašne dostat
předat evangelija
wot Boha a špěwat wostat
šloty je hačž do kónca. —
Lubosč Sserba bratrowšta
pnycha běšče blyščežaza
jeho w šradnem štkowanju
k Božemu džě špodobanju.

Njet je Sejlet žohnowany
był na polu bėdženja
s mjecžom ducha wopašany,
a to jenat wostawa.
Evangelstí přědat nam,
pošawat k nješješam
Sserbam s nim bė wobradženy,
šbóžnje s Boha wobhnadženy.

*
Šnu šdobnje radujemy
šo, hdyž wróczo hladamy;
šhwalcž šudobjo niz chžemy,
ale Bože dobroty.
Rjana hwěšda Boža je
Sejlerjowe žiwjenje;
mjeno šyboli šo jeho
Sserbam do pschichoda wschěho. —

*
Jeho Sserbja žohnujemy
k pokštalětnym žmjertninam
dženša, hdyž šo šhadžujemy
w duchu do Łasa wschal tam,
njesmjertny hđžež žmjertliwe
cžěto šwoje ššowane
ma we rowje; duch pak jeho
šbėhacž s horja naš chže wschěho.

*
Sserb je kóždy wosboženy,
šotryž šwěrnny wostanje
a kaž Sejlet roššudženy
sa bratrow šo woprufe. —
Rycet Sserbow trapjenych,
šwobodu šej žadazych,
Sserb budž kóždy pschěgwědeženy,
w duchu s Boha wožiwjenty! —

1825 pilnje wuknywšchi poda šo po wobstacžu maturitetneho pruhowanja na **universitu do Lipska**, hđžež na **duchowništwu** študowasche, a wobsta w lěcže 1829 w Drježdžanach šwoje jasťojnsťe pruhowanje. Šizom do jeho gymnasiálneho cžaka padaja špocžatki jeho bažništwa a w Lipsku šhorjesche šwójich pschěčelow we „Šuzisťim přědarškim towarštwje“ je šwójimi pėšnicžkami pschězo s nowa sa Sserbowštwu. Š tuteho cžaka mamy na pschislad wschosnatej pėšni „Šady naščej pjezy funťworťi hraja“ a „Šsym Sserbow šerbisťe holicžo“, kotrež šo bórny pschěš žyly šerbisťi kraj rošščěriscťej. Wjele tutych špěwow pschindže do Šipsčžanšťich rukopisnych „Šserbisťich Nowin“ a tak bóle a bóle do luda, pschetož tute nowiny šo tež wotpišowachu a pschindžewu na tajke waschnje do Šuzizy. Škóncžnje pschindže wón tež, přjedy jako **pomozny přědar**, potom jako **kaplan do Klufšcha**, hđžež pak te nadžijane wobštejnosťe nješetka a šo tehodla w lěcže 1835

jako **farat do Łasa** wobrocži, hđžež je hačž k šwojež žmjerczi wostat. Tam delka w cžichej holi šo tež žórko Šejlerjoweho bažništwa šašo s nowa wozucžicž šapocža, kiž bė tehdom w Klufšchu škoro s žyła šaprahnyło. Něťk šo špschěčeli tež s **Janom Arnošćtom Šsmolerjom** a bórny šo tež s **komponistu Škozorum** šena. Šo a wošebje redaktorštwu „Šdžěnišťe Nowiny“, kotrež bė pschijal, a w cžisťošerbšťim, wótežinsťim duchu šariadowasche, wupřodži jeho džělatowščž na literarnym polu. Tež přjedownit naščeho dženznisťcheho „Šmišionšťeho Šožoła“ šažoji Šejlet we lěcže 1844 pod mjenom „Šmišionšťe pomjesčje“. Najrejšiči plód Šejlerjoweho pschěčelšťwa s Škozorum bėchu tak mjenowane špěwanšťe šwjedženje, kiž šo w Šudychinje wotmėwachu. Š tym cžaku štwori Šejlet šwoje najwješťe a najkrašnisťe pėšnje, kaž „Špocžahy“, kotrež nam nanajšepje jeho šluboke šapschijecže Božeje štwórby dopošajaja, „Šserbisťi kwacž“ a „Šwěnz hóršťich

spěwom". Staža poesija tola leži w tutych jeho pěšnjach, wožebje to „Pocžagach“, kať tež we wschěm nabožinska truna pschezo hobu klinczi! Tež nascha hiščeže dženka rady rejwana a spēwana „Sserbsta Meja“ tehdom nasta. S tej kamej horliwoscju, i kotrejž jako bašnjeť dželasche, skutkowasche Sejler tež hobu pschi sa-koženju nascheje „Maczižy Sserbskeje“ w létomaj 1846 a 1847 a pschi wudžetanju wulkeho Pšuhloweho herbiko-němsteho klow-nika (bě wschať jako kandidata herbiku rěčnizu wudať a sa klow-nik hižom pilnje sběrať) wudawarja wschomóžnje podpjerasche. Tež wschě druge herbske čžopikišy i bašnicžkami a druhimi pschi- noschkami, kaž na pschikad se kwojimi rjanymi bajkami, kotrychž pschedmjety i wjetšcha se kbeje kameho čžerpasche, wobohacžesche. Kať bu wschudžom čžesčeny a wyšoko waženy, pokasa nam wulke dželbracze, kotrejž Sserbjo se wschěch stron pschi kwojedženju jeho 25 lětneho sastojněskeho jubileja wopokasachu. Woženik je kwo hatle w lěcze 1853 i Hamu Krawczez se Židžinocho, kotraž jemu dwě džowzy dari a w lěcze 1866 wumrě. Sbožowne, kaž žyfe žiwjenje nascheho nješmjertneho bašnika a wožebje tež mandžel- stwo, bě tež jeho wumrjecze. 11. winowza 1872 jaja jeho Woža rucžka a schyri dny posdžischo, 15. winowza, je wjeczor we 8 hodž, čžishe a sbóžnje wuknyť. Žyly herbski lud jeho wobžarowasche a wulka byla jeho i poslednjemu wotpocžinkej pschemodžesche, a tať bu 18. winowza na Sasowstkim pohrjebnischecju i wulkej čžesčju khowany.

Spokožne a džekapokne žiwjenje bě i tym kwoj kóuz nama- kať, wožebje sa kwoje lube Sserbowstwo je Sejler pschezo a stajnje džekal. A schto bychmy tež bjesse njeho byli, bjes nascheho najwobdarjeněskeho herbskeho bašnika?, kiž nam tehodla tať wu- troby hnuje, dofelž wschitku kwoju maczišnu se wschědneho wješ- neho žiwjenja bjerjesche a nam to jako pěšer we wóčžinskej a pobožnej drascze psched woczi stajesche, schtož džer wote dnja wi- džimy a čžinimy. We wschěch jeho pěšnjach móžemy jeho miťu, pschecželnu a lubosčžiwu powahu sacžucž, i kotrejž kwo w kwojich rojenkow a mlódschich pschecželow starasche, hdžez jenož móže- sche. Žadny, kiž i njemu i nekajkej próstwu pschidžze, prósdny sažo i hospodliwje Sasowstkeje sary njewotendže, na kotrejž wo- prawdže idealne žiwjenje knježesche. Kať wjele khudym studen- tam a ludžom kwojeje wožady, w kotrejž jako wopravdžity du- schowpastyr i wulkim žohnowanjom skutkowasche, je pomhať a jich we wobčežnosčžach žiwjenja tróschtomal. A tutu wjekełosčž i pomhanju pokasowasche Sejler pschi wschěch sčhadnosčžach, wo- žebje tež wschitke herbske wustawy a towarštwu darliwje pod- pjerasche.

Tať je Handrij Sejler krosymil se kwojimi wopravdže lu- dowymi pěšnjemi a se kwojim sprawnym waschitjom kbebi pucž do wutorbow herbskeho luda pschihotowacž. Jeho njewuhajšnita, horza lubosčž i Sserbam, i kotrejž wschě sadžewi pschewiny, hdžez móžesche kwo sa nich staracž a jim pomhačž, jim, w kotrychž kraju jeho kolebka stejesche, jim, i kotrymiž čžujesche kwoje žywe dny a wo kotrychž a sa kotrychž bě spēwal a džekal hacž do poslednjeho wókomitnjenja, je jeho mjeno se šlotymi, wěčžnymi a njesachod- nyimi pišnikami sapižala do knihow herbskich stawišnow a herbskeho pišnowstwa a je jemu we wutrobach herbskeho naroda pom- niť wutrajnišchi dužli móžas stajila, na kotrymž budže kwo mjeno Handrij Sejlerja w njeponješichenyh blyščecju blyščezicž hacž do najdalšich čžajow.

Nam pať, kotsiž kmy hiščeže w Sserbach žiwi a kwojatu pschi- kłuschnosčž mamy, hacž do poslednjeho sdychnjenčžka džekacž a kwo próžowacž jenož sa kwoj herbski narod a sa kwoju wot Boha nam datu herbsku narodnosčž, kwojertny džer nascheho wulkeho mištra pschiwoka, so kmy kwo my i temu narodžili, so bychmy do- nielnicž homhali. Schtož wón spēwa: Čžago pschichodny, sacžesčesč

nam ty? — O so bychy i twojeho kłina wuschlť mužoj, hódni wěčžnoh' wopomnika!

Tehodla, lubi Sserbjo, wožebje wy, kotsiž na hranizach herbskeho kraja tam, hdžez najwjetšchi strach, to je pscheněmcženje, nam hrosy, bydlicze, njesapomncze kłowa, kiž seže hižom tať hušto kłyscheli: **Sserbjo, sathowajcze kwoeru kwojich wóčžow rěčž a wěru!** S tym, jeli to čžinimy, kwojeho njesapomniteho a we kwojich myšlach nješmjertneho wóčžinza nanajlěpje čžesčžimy.

To d a j B ó h !

Riota, bohohřl. stud.

Lutherowe kłowa wo bibliji.

Sso šwajimžchi na to wulke džeko pschekloženja biblije wu- praji kwo Luther mjes druhim tať: „Šaj, ja chzu kwo na to šwajicž w Božim njenje a Khrystuť, mój Knjes, budže mi pomozny! Ja chzu nowy sakoň mojim lubym Němstkim do němsteho pschekložicž a pschekłmacžicž, a čžu kwo wješelicž, hdž to dokonjam a žyrkwi a mojemu ludej i tym kłuzu!“

S blisfa a i daloka.

Macziža Sserbsta wotně křjedu, 4. oktobra, kwoju Michal- štu šhromadžšnu. Wona bě wěnowana 50. posmjertninam na- škeho kławneho pěšnjeja Handrij Sejlerja. Sa woprav- džity Sejlerjow kwojedžen ščžini ju nam knjes stud. direktor Ota Wicžas Stollbergski je kwojim kwojedženškim pschednowschom. Handrij Sejler, přeni herbski bašnik, stawasche tať rjez po 50 lětach wot morowyh, bu žywy psched nami tať, so tež my, kiž jeho nješmjny šuali, mēnjachmy jeho wohlacž a wukłyschecž nam spēwajo herbski spēw. Duschepastyr, sbožowny nan a mandželški i Sasowstkeje sary, spēwal i luda a sa lud, čžerpazy se herbskeho kraja a luda, i Wožeje stwórbny Lužizy, i kotrejž bě kwo naro- džil, tajki šjewi kwo nam i nowa tam Handrij Sejler je kłowom i horliwje lubosčžze i Sserbowstwu tež w dalokaj němstěj žusbie kwoeru pěstowazeje wutroby wukhadžazyh. Dachmy kwo lubje rad wjesčž psches kwětkojtu šahrodku Sejlerjowych pěšnjow, posastach- my hobu pschi tej a tamnej, kwo šraduju hobu nad jeje rjano- ščž, šnutsčownej a šwontordnej. Pschesche nam ščžnczi knjes pro- fessor kwoju krašnu, wutrobu jimazu rěčž. Bě to kwojatocžna hodžina! Schtož potom, kwo džakuj, pschedkřhda i. šarať ščžžžan wupraji: „Wy seže nam kwojatu hodžinu wuhotowal!“ to bě nam i wutroby rěčžane. Bě to wopravdžity Sejlerjow kwojedžen. Šchoda jenož, so jich hiščeže wjazy — njech bě jich tež bohata šicžba klobustawow pschitomna — tute kłowa kłyschecž njemóže- sche. Próstwu, tam hižo wuprajenu, wospjetujemy tu: i. prof. Ota Wicžas čžyť tať abo hinať tutu kwoju rěčž do luda ros- nječž! So rtnje jemu to tať hušto móžno njebudže, to wěmy a to wobžarujemy, tuž kwoadž psches čžisčecž. Pschewemy, so by dženknišchi Sejlerjow kwojedžen we wutrobach jeneje wo wjele, wjele wjetšesche byly Sserbow pschihotowal rune kwojatocžne a kwojate wopominanje nascheho Handrij Sejlerja! A njech i nje- sapomnjenju tuteho nascheho kławneho pěšnjeja kbebi jich pra- wje wjele Sserbow, kiž je hiščeže nima, kupi šhromadne špišy Sejlerja, wulkeho džaka hódne džeko nascheho i. stud. rady Wuki a nascheje studowazeje mlodžiny.

Wistowanje: R. w B. sa 20. p. Tr. — L. w B. sa 21. p. Tr.

Samolwity redaktor: šarať Wyracž w Mošacžizach.

Čžisčecž Šmolerjez knižicžisčezěrnje a knihařnje, šap. družstwo i wobmj. rukowanjom w Budyščinje.